

betyde, at Fortsættelsen kan følge. Altsaa, han gjorde Forstel mellem skal og kan, men han udtalte sig ikke aldeles bestemt derimod. For øvrigt antager jeg i det hele taget, at de allerfleste Medlemmer vistnok ogsaa nogenlunde ville være paa det rene med, at Fortsættelsen nok skal komme. Af den Grund og ogsaa af andre Grunde var der et stort Mindretal i det andet Ting, som var meget stærkt imod denne Lov af 8de Maj 1894, ikke blot af finansielle Grunde, som jeg nu her kortelig har berørt, men ogsaa af andre Grunde, fordi man fandt Planen i det hele taget uhensigtsmæssig. Jeg skal ikke komme videre ind paa den Modstand, som blev rejst den Gang, det anser jeg for temmelig orkesløst. Jeg skal kun ganske kort bringe den i Erindring, og endvidere skal jeg bringe i det høje Tings Erindring, at der fra Mindretallet i det andet Ting den Gang fremkom to Forslag, et paa 5—5½ Million Kr., og et andet paa 2 Millioner Kr. i forskellige Djeled, men Forslag, som man mente vare tilstrækkelige, i alt. Fald foreløbig, indtil man fik nærmere overbejst, hvad der muligvis senere maatte være at gøre. Men ikke blot dette store betydelige Mindretal i det andet Ting var stærkt imod Loven af 8de Maj 1894, — ogsaa i selve Flerallet var der stærkt afvigende Ansuelser om den nævnte Lov; det er særlig kommet frem og er ogsaa, saa vidt jeg husker, berørt ogsaa her i Flerallets Betænkning. Det er maaske derfor, at man den Gang satte Summen ogsaa for Godsbanegaardens Gyltning betydelig ned, nemlig med 2 Millioner Kr., hvad der er gjort Rede for i Bemærkningerne til Lovforslaget, en Nedsættelse, som jeg anser for meget uheldig. Dersom overhovedet denne Plan skal bringes til Udførelse, og dersom denne Plan overhovedet er den mest forstandige, saa er det meget uheldigt at foretage en Nedsættelse med Indskrænkning af Bygninger, Kloak og Vandledningsanlæg o. s. v., som man maa forudsætte meget snart blive nødvendige. Og det ser dog i hvert Fald ikke godt ud, at man 2 Aar efter, at denne Lov er bleven vedtaget, og endnu inden man rigtig har begyndt at bygge, forlanger omtrent de samme 2 Millioner Kr. vedtagne igen. Jeg vil nødig tro, at man har foretaget denne Nedsættelse for at faa Loven til at glide saa meget lettere igennem Rigsdagen, det vil jeg, som sagt, ikke tro, men det er en ejendommelig Fremgangsmaade at foretage denne Nedsættelse den Gang og nu straks midt i Arbejdet komme med Forslag om en Forhøjelse paa ny. — Jeg vil i denne Forbindelse minde om, hvad vi jo alle vide, at

dette Mindretal, som den Gang stred imod Loven af flere Grunde, er vokset stærkt siden. Det kan være, at hvis Loven skulde afgøres i det andet Ting i dette Øjeblik, vilde den ikke kunne gennemføres, i hvert Fald ikke i den Stikkelse, den har faaet. Det kan ogsaa være muligt, at en Forandring i Loven af 8de Maj 1894, den Fortsættelse, som man har paaregnet skulde følge af denne Lov, nu vilde være vanskeligere at gennemføre end før. Det skal jeg imidlertid ikke sige et eneste Ord om, men kun paa egne og Meningsfællers Begne sige, at der er to Beje at gaa. Den ene er, og det var maaske rigtigst, at standse med den Plan, der nu ganske vist er anvendt nogle Millioner Kroner paa, men som er bleven saa skarpt kritiseret fra flere Sider, og jeg vil tilføje, at de anvendte Penge vilde da ganske vist for en stor Del være spildte, — dog ikke alle, thi den indvundne Grund er jo da ikke helt tabt. Det er muligt, at det vilde være det rigtigste at gribe Sagen an fra denne Side, og at det vilde være heldigt baade i finansiell Henseende og ogsaa bekvemst og nyttigt baade for Kjøbenhavn og Landet i det hele. Jeg skal ikke sige noget derom, det ved jeg ikke i dette Øjeblik; jeg haaber, at det vil blive overvejet i Udvalg. Paa den anden Side er jeg ikke blind for, at det foreliggende Lovforslag har en stærk Støtte, idet det har en af Lovgivningsmagten vedtagen og derefter stadsfæstet Lov som Baggrund. Det er vanskeligt at komme bort fra, hvad der een Gang er vedtaget; og naar det nu maa erkendes, at de her foreslaede Forandringer i det Anlæg, som er vedtaget ved Loven af 8de Maj 1894, ere nødvendige, ja, saa kan det jo se ud til, at man er nødt til at gaa med dertil. Skulde jeg betragte det som absolut givet, at Loven af 8de Maj 1894 er den urokkelige Grund, vi maa bygge paa, er jeg nærmest tilbøjelig til at sige, at det ikke gaar an at sige nej til denne Fortsættelse. Det gaar ikke an at gøre det ny saa indskrænket, at man kan sige sig selv, at man i Øbet af saa Aar maa komme til betydelige Udvidelser, som ville blive meget kostbarere end i dette Øjeblik; skal der noget saadant til, er det bedst at gøre det med det samme.

Min Stilling vil maaske altsaa blive den, at jeg anser mig for at være nødt til at stemme for det foreliggende Lovforslag, men saa er det — vil jeg sige til — igen en Følge af det uheldige Forlig, igen en Følge af de Love, som staa i Forbindelse med dette Forlig, hvorved man har paatvunget os Ting, som vi ere nødt til at høje os for. — Jeg skal ikke udtale mig videre om Lovforslaget,